

stille sig, at regionerne bliver aflastet for kulturopgaver. Sker det, vil det være sådan, at de skal fordeles mellem kommuner og amter.

Der er ikke så meget, der er indviklet i selve principperne. Den folkelige kultur, som jo er meget bærende, er et lokalt ansvar, og det skal det fortsat blive ved med at være.

Kl. 9.40

Formanden:

Tak til fru Ester Larsen. Så er det Fru Mette Frederiksen som ordfører.

Mette Frederiksen (S):

I nogles ører kan det måske lyde mærkeligt, at vi i en diskussion om kulturens sigtelinjer pludselig diskuterer portostøtte, PEN og Dogville. Men er det i virkeligheden så mærkeligt? Det er jo ikke nok, at de flotte ord om ytringsfrihed bliver sagt fra denne talerstol i Folketinget, hvis det ikke er effektivt i det samfund, som omgiver os.

Der sker jo det i de her år, at det offentlige rum gradvis bliver mindre og mindre. TV 2 skal privatiseres, der er store besparelser på det lokale radio- og tv-område og opgør med alle dem, der ved noget om, hvad de taler om, nemlig eksperterne, smagsdommerne, som nogle ynder at kalde dem.

Alle de blade, tidsskrifter og magasiner, der er bindeleddet i det frivillige Danmark, mellem organisationer og i den offentlige debat i det hele taget, får fjernet deres portostøtte. PEN skal have frataget deres støtte. Dansk Folkeparti rejser kritik af en film, fordi de mener, den er for antiamerikansk.

Det er en indskrænkning af det offentlige rum. Det er essensen af kulturpolitik.

Det at føre kulturpolitik i Danmark vil altid være en særlig opgave på grund af vores sprog og på grund af vores størrelse; et lille land mod nord med 5 millioner mennesker, hvilken kulturpolitisk strategi kræver det? Hvad kræver det i det hele taget at føre en ordentlig kulturpolitik? Måske er der mest af alt behov for at få slået de overordnede linjer fast. Derfor er her et bud på, hvad der kunne, ja, hvad der burde have stået i de sigtelinjer, som regeringen har formuleret som opvarmning til denne her debat.

Vi skal ville kunsten for kunstens egen skyld og derfra føre vores kulturpolitik. Vi skal ville en reel ytringsfrihed. Der kan ikke være for mange stemmer i en offentlig debat, og når vi siger, at vi vil kunsten, er det netop på grund af den stem-

me, den fortælling og den skildring, fordi alene ytringen principielt skal have en værdi.

Vi vil se dansk kultur og dansk kulturpolitik i den europæiske og globale sammenhæng, der er virkeligheden. Der er enorme globale strømninger på den globale kulturscene. Medier fusioneres, pladeselskaber opkøbes og den samme mand, der sender radio i Danmark, sender også tv i USA og udgiver dagblade på den anden side af jordkloden.

Danmark er i forhold til de dominerende magtstrukturer, der er på den globale scene, alt for lille. Vi skal derfor i gang med at formulere en egentlig europæisk kulturpolitik, og vi skal have prioriteret indsatsen både i WTO og i UNESCO, når det gælder kampen for kulturel mangfoldighed.

Vi vil nemlig både mangfoldighed og alsidighed. Det kræver en stærk offentlig kulturpolitik. Det kræver et stærkt offentligt kulturbudget, fordi der skal være noget at vælge imellem, også for de mange, der ikke kun gider amerikansk teenagepop. Kommersialiseringen findes, men den kan ikke stå alene og skal det i øvrigt heller ikke.

Den kulturelle fødekæde kræver, at andre end dem, der yder deres bedste og er de bedste, får støtte. Vækstlagene kræver frie midler. Produktionsleddet bør stå mere centralt. Vi vil have en levende kultur, og det får vi ikke uden mennesker, der deltager i den.

Vi vil arbejde for en stærkere lokal forankring hos de forskellige kulturinstitutioner. Vi synes, det er genialt, når folkebiblioteker pludselig holder åben også om søndagen, og vi synes, der er et kæmpebehov for at få flere børn og unge til at deltage aktivt i stedet for blot at være passive forbrugere. Derfor vores forslag om kulturskoler.

Vi vil kæmpe for et ordentligt udbud af danske medier. Vi nægter tidens almindelige kompromis, når det gælder kvalitet og dybde. Jeg vil gerne også i dag understrege behovet for stærke public service-medier, medier, der konkurrerer på public service, og i øvrigt understrege den kulturpolitiske forpligtelse, der ligger heri. Derfor fortsat nej til privatisering af TV 2, konkurrence på public service og nej til de besparelser på portoområdet.

Her var der fem overordnede principper. Principper, der rækker længere og videre, og som skal være grundlaget for de konkrete diskussioner, der er nødvendige, og som vi desvær-